

„Esu laiminga, kad einu šiuo dvasiniu keliu“

Kiekvienas turime savo gyvenimo kelią, kuriuo mus nori vesti Viešpats, bet dažnai patys viską darome, kad negalėtume išgirsti Jo žodžių, parodančių kryptį. Kartais reikia sukrėtimų, kurie mus sustabdytų ir priverstų suklusti.

2010-02-14

Su vyru buvome sovietmečio vaikai, nuo kurių daug kas buvo slepiama,

nors abu augome katalikų šeimose. Atsivertimas atėjo su nepriklausomybės grįžimu ir tautos atgimimu. Pradėjome praktikuoti kaip katalikai, tačiau viduje dar buvo pakankamai netvarkos ir chaoso, dėl ko buvome nesunkiai pažeidžiami.

Pirmasis su Opus Dei savo kely susitiko mano vyras. Jis pradėjo lankyti Dievo darbo organizuojamus renginius ir rekolekcijas.

Stebinančiai greitai jo charakteris pradėjo keistis į gerąją pusę. Visoms draugėms patarinėjau, kad leistų savo sutuoktinius į Opus Dei renginius, juokaudavau, kad ten “iš vyro padaro žmogų”.

Ne už ilgo mane pakvietė į savo renginius Opus Dei moteris.

Pradžioje renginiuose dalyvaudavau epizodiškai, nes galvojau, kad to pakanka, kad visas moteris Dievas ir taip sukūrė daug tobulesnes, o man užteks ir švento vyro.

Tačiau Dievas yra labai gailestingas ir turi subtilų humoro jausmą. Jis “pakišo man akmenėlį kelyje”. Tuo laiku atsirado rimtų sunkumų mano darbinėje veikloje, mat nesenai buvau perėmusi vadovavimą vienai vaikų gydymo įstaigai, kurioje dirbau vaikų gydytoja. Įstaiga turėjo daug skolų dėl senos ir brangios šildymo sistemos, dėl to darbuotojams labai vėlavo atlyginimai. Padėtis atrodė beviltiška. Žinau, kad vyras meldėsi prašydamas šv. Chosemarijos užtarimo. Kartais maldos kortelę paimdavau į rankas ir aš. Meldžiausi prašydama, kad Dievas leistų situacijai pasikeisti. Ir tuo metu atėjo netikėta pagalba. Atsirado užsienio rėmėjai, kurie renovavo visą įstaigos šildymo sistemą, tai leido mums gražinti visas skolas ir toliau tęsti darbą ir gydyti mūsų mažuosius pacientus. Daviau sau žodį, kad visada stengsiuosi lankyti Opus Dei renginius ir perprasti Dievo darbo dvasią.

Susipažinusi giliau su Opus Dei, pamačiau, kad tai kelias, kuriame tau padeda augti savo dvasia, nuolat atsinaujinti, pašventinti kasdieninį darbą. Tiesą pasakius, pradžioje kiek abejojau, kad šis kelias tinka ir man. Iš prigimties nebuvau kruopšti, daugiau linkusi išsibarstyti. Kartais jausdavausi neverta eiti tuo keliu. Bet vėliau būtent čia įžvelgiau Dievo jumorą. Juk iš netašyto žvejo Petro Jis padarė uolų apaštalą. Kodėl iš manęs jam nepadarius pareigingos krikščionės?

Dabar esu laiminga, kad einu šiuo dvasiniu keliu. Stengiuosi išmokti gyventi Dievo akivaizdoje, jausti, kad kiekvieną akimirką, ar namuose, ar darbe Jis yra šalia ir galiu Jam aukoti visus savo darbus ir darbelius. Tapo lengviau dirbti darbus, kurių anksčiau nemėgau, nes žinojau, kad tai skiriu Dievui, dar su didesniu uolumu einu prie mažųjų ligoniukų, nes jaučiu, kad taip galiu suteikti

didesnį džiaugsmą Jėzui. Kasdien mokausi kruopštumo, nors sunkiai sekasi, bet žinau, kad Dievui reikia atiduoti viską, kas geriausia. Žinau, kad mano netobulumus Jis atleidžia, ir tai man padeda vėl pradėti viską iš naujo. Pradėjau išmokti svarbesnius sprendimus darbe priimti, pasitarus su Dievu mąstymo maldoje. Jei sunkiau sekasi bendrauti su koku žmogumi, išmokau prieš tai kreiptis į jo angelą sargą ir tai labai padeda.

Dabar suprantu, kad šis kelias tinka kiekvienam, nepriklausomai nuo jo profesijos ir charakterio savybių, svarbiausia stengtis visus darbus daryti dėl Dievo, Jo garbei. Dievas paskutiniame teisme vertins mus pagal pastangas, o ne rezultatus.

Šeimoje, bendraudama su vaikais pradėjau stengtis susilaikyti nuo moralizavimų, pamačiau, kad tyli malda ir paaukoti smulkūs darbai jų intencija keičia mūsų bendravimą.

Pastebėjau, kad dažnai Dievu pripildyta tyla būna prasmingesnė už daug kartų pakartotus žodžius. Tai pakeitė mano ir vaikų santykius. Esu laiminga, kad abu su vyru pasirinkome šį kelią, tai padeda mums geriau suprasti vienas kitą. Jaučiu, kad buvimas Opus Dei veikloje padeda ugdyti vidinį tvarkingumą ir tvirtumą. Dėkoju Dievui už Opus Dei seseris ir brolius, nes jaučiu jų palaikymą maldoje. Esu laiminga, nes žinau, kad sunkesniais gyvenimo momentais jų užtarimo maldos pirmiau nei mano pačios skrieja Dievop ir išprašo reikalingų malonių.
